

AKATALPA

Nisan 2025 - Sayı 304

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

K. Celâl GÖZÜTOK

Yusuf ALPER

ELZEM POETİKA

"Prof. Dr. Ahmet Öcal için hediyemdir"

Köy şairleri, "kırık kağıt"lar
Ölmez otundan beri gelmezler
Gammaz duymasın için dillerin ısırıklar
Herkesle ağlamaz, herkesle gülmezler

İrmak şairleri, yalnız söğütler
Bilirler bir nehrin inlediği yeri
Şimdi şuradan bir Kızılırmak geçse
"N'ettin derim allı pullu gelini"

Göl şairleri, göl şairleri
Kaçan balıkları büyük şairler
Kim bilir şu kamışların
Hangisi Haşim, hangisi peri

Deniz şairleri, kırmızı burunlular
İçip sızarlar İyon'dan beri
Yüzleri nasıl da Olemp'e dönmüş
Kör Omiros'un gören gözleri

Taşra şairleri, son andelibler
Susturulmuş şairlerin yükü onlarda
Yol yakinken bile geri dönmeyiz
Anadolu aşkı, o güzel belâ

Yerde unutulmuş gök şairleri
Belki bir bahçıvan, belki bir çoban
Silahsız kâinat akıncıları
Poetik ölümler, anadan doğma

De ki Celâl, şiir başka bir şey ezel dilinde
Şair var sözcüklere sırtını dönmüş
Şair var acıdan çeyizine çökmüş
Şair var mâsivâ emlakçısı
Şair var yurdudur diasporası
Şair var yok hükmünde

Aralık 2024 / Koşuyolu

BEŞİK VE MEZAR

Gökyüzünde insanlar
Leonardo beşikte
Odanın ortasında bir mezar
Karanlık bir odanın
Kimdi bilmiyordum
Kundakta bir bebek

Kim vardı
"Bir ben vardır benden içeri"
Ben değil
Bir hüznün
Rüya mı, değil
Gerçekte olan şeyler

"Rüya gören insanı sokağa salın
İşte deli" derler
Ses görür görüntü duyar
İnsandan kaçır durmadan
Arada olan şeyler

Hayat ve rastlantı
Her şey insanlar için
Ben de insanım
Her şey benim için
-Aristo gibi-

'Ay doğar aşmak ister'
Ben doğar aşmak ister
Aşar mıyım
Hüzünlü siyah gözler

Meryem Ağar, Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Yusuf Alper, Arzu Cura Altunbulak, Seval Arslan, Cansu Aydın, Ali Asker Barut, Kemal Bayrakçı, Âba Müslim Çelik, Hasan Çelikkol, Ramis Dara, Hasan Efe, Eyüp Ekinci, Barış Erdoğan, Mehmet Girgin, Nurkan Gökdemir, K. Celâl Gözütok, Örsan Gürkan, Erkan Kara, Ayfer Karakaş, İlhan Kemal, Mustafa Ergin Kılıç, Nevzat Konşer, Fahrettin Koyuncu, Erdoğan Kul, Mustafa Oğuz, Emin Orhan, Özge Özgen, Seher Özkök, Ozan Öztepe, Serkan Savaşeri, Muharrem Sönmez, Kazım Şahin, Süreyya Şahin, Can Taşan, Hasan Ünal Tekağaç, Ramazan Teknikel, Şerif Tezgörenler, İbrahim Tığ, Mehmet Akif Tutumlu, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Muhammed Yakupi, Reha Yünlüel.

Hasan EFE

Yazko Edebiyat dergisinde yer alan ürünler 80'lerde oldukça etkiliydi. O dönemde İstanbul, Ankara ve İzmir dışında kalan büyük küçük kentlerdeki dergiler de kendilerinden söz ettiriyorlardı. Örneğin Bursa, Kayseri, İzmit, Trabzon, Dinar (Afyon), Manisa... dergileri salt yerel olmakla kalmayıp birçok yazar, şair dışında görsel sanatlar alanında da yetkin sanatçıları sayfaları arasında konuk ederlerdi.

Günümüz koşullarında dergiler yine var.

Onlar, Anadolu topraklarında geçmişin o canlı ve üretken ritmini zor koşullarda sürdürebilmekteler.

Bugün dönüp geriye baktığımızda şiirin işlevselleşmesi benim izleyebildiğim kadarıyla iniş ve çıkışlarla yol alıyor. Bakıyorsunuz bir dergide adı duyulmamış bir şairden çok değişik şiir/şiirler okuyabiliyorsunuz.

Bunun tersi de beni şaşırtıyor!

Yıllardır şiirde şiiri aşkınlılaştıran bir şair sönük bir dize örgüsüyle karşınızda beliriveriyor.

Az önce şaşıyorum, demem sözün gelişi!

Mekanizmanın nasıl işlediğini bildiğim için hiç şaşırmıyorum.

Sizler nasıl şiir yazarsanız yazın *sizi bu yola sokan sizin içinizdeki bir başka sizdir.*

Bunu Yunus şu dizelerle dile getirmiş,

"bir ben vardır bende, benden içeru" diye.

O zamanlar ne psikoloji, ne nöroloji, ne de kuantum fizik vb henüz bu kadar yoğun değildi. Bugün gelinen noktada biz bunların bir şiir üretiminde etken olduğunu biliyoruz. Bırakın bunları, şairler yiyip içtikleri dışında, soluduğu hava ile bulunduğu çevreyle kurdukları her dizede kendilerini ele verir.

Metin Altıok bunu şöyle yansıtır,

"Bedenim üşür, yüreğim sızlar.

Ah kavaklar, kavaklar!

Beni hoyrat bir makasla

Eski bir fotoğraftan oyduklar."

Şairler kurduğu dizelerle geçmişin ve o an'ın sentezini gerçekleştirirler. Zihin bu aşamada daha fazla çırpınır. Bir başka deyişle nörofizyolojik gelişim ve değişimler ile bireyler arasındaki arayüz ile o zihin üretim sürecine girer.

Yani bu süreç zihindir.

Metin Altıok'un içinde bulunduğu an ile geçmişin kendinde bıraktığı birikimler onu doğa ile bir dengede tutar. Aslında o, bir varlıktan bir boşluğa akan zihinsel sürecin içindeyken bir denge tutmaya çalışır.

Bu denge bozulursa ortaya dengesizlik çıkar.

Şairlerin doğadaki işlevselliğinde katman, tek yönlü olursa şiiri de bu yöndedir.

Dönüp gerilere bir bakacak olursak bu dengenin tek yönlü olduğu ortamlarda nesnelere vardır. Vardır, ama bu işlevsiz bir var olmadır.

Şöyle de diyebiliriz. Şiiri oluşturan unsurlar; dizeler, ikilikler, dörtlükler, güzel sözler, salt duygu dolu sözcük ve söz öbekleri... görünürde şiir gibidir, ama şiir değildir. Bir şair ortaya çıkıp her bir şeyi söyler, ne ki bunlar doğadaki tek yönlü habitat gibiyse.

O zaman işlevsiz kalır.

Laf var mıdır?

Vardır!

Söz var mıdır?

Vardır!

Biçim / biçimsizlik var mıdır?

KENDİ EMLERİYLE

Kendi emleriyle kemleniyordu alnım
Görüverdim görmezlikte

Tezenesi tozlu türkü
Kum yapıştı pürçeğime

kanatsız kuzgun, bakışsız sokur
ZOO KİM UR

Kozimur

Koz kaldı mı elinde ?

Bakamıyor, dedi baksı
Baksa da görmüyor
Göremiyor elimi

PSÖDOPLAK

DROXİKİN

Tedaviye devam edin

Bağışıklık, demiş kamar
Ansız sise batmış ışık
Cirrus' ten daha karmaşık
İrin kusan kem pınara bitişik

4 Ocak 2025

Vardır!

Şiir var mıdır?

Hayır!

Görünen şiir gibi olsa da şiir değildir ve bu bir dengenin simbiyotliğini oluşturmaz.

Şiirde denge bozulursa, *şiir gibi görünen şey* de bir süre sonra yok olur gider.

Yanan, yok edilen ormanlar gibi.

Meşe, gürgen, çam ve huş ağaçlarını çoğumuz bilir. Üzgünüm ki bilmeyenlerin de olduğunu farkındayım.

Meşe ve gürgen sert ve güçlü ağaçlardır. Çam ve huş ağaçları ise yumuşak ve çabuk yanabilen türdendirler. Canlı, güçlü olan meşe ve gürgen suyu üzerinde tutma özelliği olduğu için yangın ve doğal bozguna dirençlidirler. Huş ağacı ise yumuşak olduğu için çabuk yanar ve direnci azdır. Bir doğal ortamda güçlü, zayıf; iyi, kötü vb bütünlüğü dengelersek o bölgede canlıların yaşam gücü artar.

Burada meşeyle huş ağacını, çamla gürgeni bir arada tutarsanız doğanın dengesini koruyabilirsiniz. Salt meşe ve gürgeni yaşatarsanız denge bozulur. İşte zihin de böyledir.

Şair, zihnini işlevselleştirmek için farklı unsurları bir arada tutma gereğini fark edebilmelidir.

Bugün bize kalan şiir mirasında gördüklerimiz şairin zihnindeki doğa ve dentedir.

Şiirden doğayı atarsanız dengesiz, dengeyi atarsanız doğasız kalır şiiriniz.

"Beşikler vermişim Nuh'a

Salıncaklar, hamaklar,

Havva Ana'n diinkü çocuk sayılır,

Anadolu'yum ben,

Tanıyor musun?" diyen Ahmed Arif'in o salıncakları, hamakları hangi ağaçlardan kuruldu dersiniz?

Âba Müslim ÇELİK

FOTOĞRAFIN KÖRFEZ'İ DİRİLTEN BANYOSU

Ülkemin korunmasız emekçisi! öldüğümde,
Yoldaşlar! kesin kes acımağa kalkmayın ha!
cesedimi tuzlayıp, serin sabah güneşine,
Bir püsküllü uçurtmamı imdi son-hız
çoluk çocuğun minika ellerindeki
ben ötekiyim! diyen şuncağız ve
işBu rüyayı sindiremedim, bozuk, saat hâlâ...

Şairliğim mi? –*Kocaeli*'ne doğru, el'ân
yakalayiverir dize(m)ler, geniş getiren
tiril tiril (s)imgeleri kanırtarak...
Annem akşamleyin erken uyuklar illâ ki
duymamaya (ç)alışır sessizliğin sesi
ince dere suyunun ağlak gürültüsünü
serhat türküleriyle dalıp ev işçiliğine

Gün gelir, *Kars*'a şiir gider hü, beyler
inci daneleri yanaklarında gitgide;
ekran bağımsızlığı tiryakiliğimizmiş meğer
o, bu, şu, ne hâle döndürtdük, ilk izi
çok “*çiğ çağ*” insan yüzlü menekşe çiçeği

Kırtasiyeci Sokak'la, *Ali Süavi* arası git, gel
medcezir bir ahali denizi, balığım oysam!
Göz-göze gelince, kanıyor aklım, sunabilmek
çün kanatsız hayallerimi. Voroluş mu? İşin sonu
manzara gülüşlü bir gökçe kızla O,
İstencimin, ağır ol, demesi bay kendin bilmezlere
gülünün bülbüle mi, *Zar iç*'re bir ülküye
işaret buyurduğu, hey, lo, “Hakkımı ver Hakkı”
diye.

Mustafa OĞUZ

ÇAĞRI

Gel zamanı eritelim biraz
Elinden tutalım delikanlı anılarımızın
Kayıp gidiyor gençliğimiz

Gel güneşi eskitelim biraz
Alnımıza çizgiler çeken zaman çok acımasız
Gün gün yaşılanıyor dünyamız

Kalbin koyaklarında gezelim biraz
Susamış çocukluğumuzla avuçlayalım sevinçleri
Gün gün ışığını kaybediyor gözlerimiz

On sekizlikler gibi mehtaba çıkalım biraz
Delişmen havalar çekelim gönlümüze
Yıldızlarını yitiriyor gecelerimiz

Ağaç gölgelerinde eğleşelim çokça
Tadı tuzu olalım yalan hayatımızın
Artık yokuşlarda dermansız kalıyor dizlerimiz

Ali Asker BARUT

ŞAIRLER TEHLİKELİDİR

Şairler tehlikelidir
Yan yana gelip
Yıldızlar üzerinden
Konuşurlar gizli gizli
Med ve ceziri

Şairler tehlikelidir
İsrafil suru gibi
Yarın
Onlardır bildirecek
Kopacak kıyameti

Şairler tehlikelidir
Tevatür gezer
Yağlı ipte boynu
İnsansız meydanlarda
Bağ gülü gibi koklayıp
Öptüler ölümü

Şairler tehlikelidir
Ne padişahı ne fermanı
Kemiğe giyer gelir Nesimi
Yeniden yüzdürülmüş derisini

Mustafa Ergin KILIÇ

KU

kendi halinde
kendine akan
akarsu
sandım
seni

topuzunu
bir dağın
sırtına çözmüş
söğüt

kalbi kopuz
çalan kopuz

ama sevdiğim
hep kopuğuz
hep kopuğuz

kim bağlayacak
bu ipi
kim

atlayacağız daha çok
beraber atlayacağız

çitlerden
sınırlardan
uçurumlardan
kuşlardan

Barış ERDOĞAN

biz bir uzun yolculuğuz, durma

Her sözcük taşır, kendini kolla!

Yuvarlanan taşın acısını yuvarlanan taşlara sormalı. Bir çukuru dolduran taş sevinç budalasıdır da yamaçtakiler tedirginlik abidesi. Şu bir gerçek: Yeryüzü kırıntılar bahçesidir. Ben o bahçede kaygısızca yaşadım ve doydum diyen kimdi? İnkâra hazır olun: O ben değilim. Aslında ruhumdaki tedirginliğin yuvarlanmaya hazır taşlardan bir farkı yoktu. Yarım kalmış şiirler, belleğimin kıyısında köşesinde unutulmuş sözler buharlaşıp gitti. Kardan, buzdan, fırtınadan söz etmesem de hepimiz içinde buz parçaları taşıyan söz derecikleriyiz. Çünkü yazının mayası, yazanın ruhu tedirginliktir, huzursuzluktur.

Hesiodos şansım olsaydı Musalar beni şairliğin en üst rütbesiyle (magnus poeta) ödüllendirirdi, Elbette ben de burnum havada gezerdim. Ama dizelerini alınının teriyle beslemeyenin böyle bir beklentisi olabilir mi? Ateşte pişmeyen bir şiir, şairini nereye kadar taşımıştır? Hesiodos iki bin beş yüz yıl önce uyarı: “*Küçük gemileri övemediğin kadar öv ama malını büyük gemiye yükle.*”

Kökü taşlanan her sözcük sendrom yaratır.

1997’de Notre-Dame’da Stendhal sendromu yaşamıştım. Aynı duyguyu 72’de İstanbul’da Ayasofya’da da yaşadığımı itiraf edeyim. Notre-Dame’da fotoğraf işini sonraya bırakmış, her bir taşın birbiriyle kucaklaşmasını izlemiştim. Çin Seddi de tahmin ediyorum bu duyguyu yaşatır.

Bütün büyük yapıtların bir özelliği var: Görkemiyle insan zihnine sığmaz. Döneminde -elbette iki yüz yıl içinde (1163-1345) kaç yoksulun ekmeğinden çalınıp yapıldı diye sorgulamak istesem de, cevabı için o günkü koşullarda sanat tarihinde yolculuk yapma fırsatı bulamazdım. Detaylar sıradan bir okur için değer mi, hayır. Ama sözcük yolculuğu ciddi okur için yorulmaya değer.

Cathedrale (katedral) piskoposluk makamı olan kilisedir. Latince iki sözcükten oluşmaktaydı: cathedralis ecclesia (kökenindeki kiliseye dikkat). Eski Yunancada da bir gezinti yapalım: Kathédra için verilen anlamlar: koltuk, her tür makam, piskoposluk makamı. İç içe geçmiş iki sözcüğün “kata/kate” ve “edra”nın “koltuğa oturmak” anlamında kullanıldığını düşünürsek sözcük çok şey anlatır. Kata bir önektir, birkaç öneki örnek vereyim: katarakt, katarsis (arınma), kategori... Kuyruğundaki “alis”i boş verin.

Bu yolculuk esnasında elmayı aşırдық, kurtlu elmayı tükettik. Bilirsiniz elmanın kurtlusu değerlidir. Sözcükler sadece birkaç sestene oluşan adlar yığını değildir. Sosyolojisi, tarihi ve felsefesiyle bir bütünü oluşturan değerlerdir.

Rüzgâr çıkınca neden klasikleşmiş sözlerle savururuz içimizdeki kum yığını?

Yaşamadığımızdan, sözcüklerin ruhuna nüfuz edemediğimizden mi? Galiba. Sözcüklerle yaşayabiliriz ama kalbimizi kanatması birazcık da beynimize bağlı değil de nedir? Uzun süredir dilime dolanan amore (sevgi, aşk) sözcüğü sık sık tekrarlandığı, muhatabını bulmadığı için kuru bir sözden ibaret kalıyor. Sözcüğün -eşelendiği zaman- alt katmanlarında “amatör”e, “amor”a rastlanır. Amatör, bir şeyi severek yapan değil mi? Amor, bir yandan bizi Nietzsche’nin

‘CİNASLI İKİLİKLER’

Doğayı dinliyorum, o gizemli uz ağız
Şaşıyor kendimize niye böyle uzağız
*

Kışın sonu göründü dayan ey gönlüm dayan
Er bahar güneşinin körpe ışığında yan
*

İhtiyaç yok burada ne ere ne kurmaya
Yakında kırlangıçlar gelir yuva kurmaya
*

Sararak sırtınıza mütevazı bir çıkın
Kışı uğurlamaya dostlar dağlara çıkın
*

El ele ve kalp kalbe gülüyor damat gelin
Yerle gök arasında düğünümüz var gelin
*

Uyuluğunu okşuyor güllü şalvarın ağı
Göz hakkı şifa derler, doz aşımıysa ağı
*

Yerine tatlı canın veren âşık ben olsam
Sonra gizli yol bulup yüzündeki ben olsam
*

Var olduğun dünyayı solumak yeter bana
Yerim kuru ekmeği göklere bana bana

“amor fati”siyle bir gen bağı kurmaya zorluyor. Latinceymiş, Fransızcaymış, değilmiş ne önemi var?

Tanpınar’ın Huzur’unda Zavallı Suat, içindeki sözcükleri bütün ayrıntılarıyla fısıldar bize: “*Hepinizin kafasında sevgi, ıstırap diye bir yığın kelime var. Kelimelerde yaşıyorsunuz. Ben kelimelerin mânasını öğrenmek istiyorum.*”

Sözcük mezarlığında dilek tutulmaz.

Kim ülkesinin sözlüklerinde bir ömür yıkanmadı, ağız boşluğundaki kemiksiz et parçasını koparıp atсын. Kim sözcükleri eğip bükmeyi öğrenmedi, sözlerini tuzlamaya kalkmasın. Sözcükler tuzlanmaz, olsa olsa tozu alınır, havalandırılır.

Demem Korkut’tan soy aldım, boy aldım, laf devşirdim. 1070’lerde -yanlış okumadınız 1070’lerde- Divanü Lüğati’t-Türk’te o sayfadan o sayfaya gezinirken “ulatu” (mendil) sözcüğüne rastlamayayım mı? Aklım allak bullak oldu, damar damar kanadım. Ulatu, dilimin ehlileşmediği dönemlerden mi kalma, bir Moğol gazabı mı? Şimdi bunun sırası değil. Vakit yitirmeden ipek işlemeli birini sevdiğimizimize yollamalı.

Ah benim Abdülkadir Bulut abim, bilseydin “yağlık” yerine ulatu der miydin? Sen demezdin; senin yağlığın yumuşacık, üstelik tesbi ya da pelit külünde yıkanmıştır, pir ü paktır, ipekten de yumuşaktır: “*Çeyiz sandığının bir köşesinde/ Üstü hüsnüyusufu bir yağlık/ Bir köşesinde aman da aman/ Tesbilerden topladığın günnük*” Ah benim Edip Cansever abim, cebimde taşıdığım bütün mendiller senin şiirinden sonra kan gölü; çıkarıp koklayamadım, terimi silemedim. Zerrinkadeh (nergis) mendiller, yasemen kokulu yağlıklar şimdi nerde? Reyhan işlediğim mendiller? Şimdi bana, “*ahmet abi, güzelim, bir mendil niye kanar/ diş değil, turnak değil, bir mendil niye kanar*” in hikâyesini anlat.

Mehmet Akif TUTUMLU

METAFİZİK DİZELER II

HEİDEGGER

Söyle bana usta,
Hiçliğin üstü başı dökülme
Çalışır mıydın- bunca
Şiire?

ÖLÜM

İnebilmek aşağıya
Korkmadan,
Kapı açık.

ÜRPERTİ

Ürpertiyor beni
Sevgisizliğe
Ayırdığımız zaman,
Harcadığımız kelime.

SORULAR

Büzülmüş annem, yarı-boş
Yatakta. Çadırların yerinde
Serçeler, rüzgâr,
Ve benim sarsak sorularım.

SABAH EZANI

Ahmet Kutsi Tecer'e

Sabah ezanı
Neden ölümü getirir aklıma-
Yoksa?

Hasan Ünal TEKAĞAÇ

HAİKÜ DEMETİ

1.
Terleyen ırmak,
Sıyırılmış eteğini,
Denize girer.
2.
Kırlangıçların
Ne acelesi var ki
Koşarak uçar.
3.
Dursa, vur ha vur
Sahili yıpratıyor
Şaşkın dalgalar.
4.
Çok mutlu deniz,
Şak şak dalgalarını
Vurur kumsala.
5.
Coştu bulutlar,
Azınlığa düşünce
Mavi gökyüzü.

Erdoğan KUL

BİZDEN GİDEN

bozkırda yarı orak biçimli bir yaz
ince bir zehrin fısıldayışı olur başaklar

boyuna güneşi sağmaya çalışan toprak
yokluğu biçer kendisi yerine
ve toplaşır yine kendinde kalır
iç ağrısı değirmi bir taş

terk edilmiş bedenın ezgisi
kemikte çınlar

sakin ve derinden
bir yansımada
gölgeler savurur denizin tuzunu

Eyüp EKİNCİ

SESSİZ KARANLIK

I
Süzülerek ayrıldın bugünden
Belki duymak için-
İçimde büyüttüğüm eksiği
Öksüz ve bölünmüş
İçten içe hissizce
Varlığım yırtmakta sessizliği

Kaygılarını bir kadının nefesine as
Dilime sapladığın adını iç
Kanamalarım sen gittiğinde başlar

Fazla bir şey bekleme
Memleket de hasret
Huzur jilet kesigi

II
Yanı başında götürdüğüne iyi bak
Tanıklık eder zaman
Sen istemesen de

İçim zul sarhoş
Yıldız suyuna eş
Dışım ayna seni gösterir

Ulaşmak gerek gizemine
Tesadüfi bir yaşam içinde
Dikkatlice sessizce

Yaşam değerli bilene
Boşa geçen zaman değil
Geceyi siyaha boyuyorum
Gel aydınlat!

21 MART DÜNYA ŞİİR GÜNÜ'NDE BİR HAYKIRIŞ YA DA BİLDİRİ

Cansu AYDIN

(21 Mart 2025 Cuma günü öğle saatlerinde haberler verilirken, ağaçların çiçek açtığı bir Akdeniz şehrinde-Adana'da- yazılmıştır.)

2000'li yılların başı... Süper Güç Amerika'nın komşu ülkemiz Irak'ı işgal ettiği dönem... Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği bölümünde okuduğum yıllar... O gün, ben ve arkadaşlarım fakültemize Köy Enstitülü bir öğretmen konuşmacı olarak geleceği için çok heyecanlıydık. Kürsüye yaşımı başını almış; ama saçındaki aklara tezat dinç bir adam geldi ve gözlerinde yenilikçi fikirlerin parıltılarıyla Fyodor Dostoyevski'nin "Beyaz Geceler" romanının giriş cümlesini ezberinden söyleyerek konuşmasına başlangıç yaptı. Lise yıllarında bir solukta okuduğum kitabın şiirsel bir başlangıcı vardı. Dostoyevski harikulade bir kuzey akşamında Doğa Ana'nın söylediği bir şiiri bu roman vasıtasıyla okuyuculara duyumsatmıştı:

"Harika bir akşamdı; böyle bir akşam insana ancak gençken nasip olur sevgili okur. Gökyüzü o kadar yıldızlı, öyle berraktı ki onu gören kendine sormadan edemezdi: Nasıl oluyor da böyle bir göğün altında türlü türlü, suratsız, kaprisli insan yaşayabiliyor?" (1)

Yaşlı adam anlatmaya devam ediyordu ve ona şu hususta hak vermiştim: Bu güzel cümleleri içselleştiren bir insan kötülük yapabilir miydi? O, yılların deneyimiyle biz genç öğretmen adaylarına "Çocuklarımıza lütfen gönül eğitimi verin." dedi. Eğer gönül eğitimi vermeyi başaramazsak yeni nesil Irak'ı sistematik biçimde bombalayanlardan farksızlaşacaktı, robotlara dönüşecekti. Peki ya gönül eğitimi nasıl mümkündü? Sanatla, edebiyatla ve tabii ki şiirle...

Bugün yalnızca ilkbahar başlangıcı değil, aynı zamanda 21 Mart Dünya Şiir Günü. "Dünyada o kadar korkunç şeyler oluyor ki? Ne gerek var şiir okuyup yazmaya?" diye aklımızdan geçirebilirsiniz. Hatta Theodor Adorno'nun II. Dünya Savaşı'nın dehşetinin ardından dört yıl sonra (1949'da) belirttiği gibi bu koşullar altında şiir yazmanın barbarca olduğunu (2) da düşünebilirsiniz.

Size yanıldığınızı söylüyorum; çünkü yaşadığımız dünyayı gözlemlediğimizde rastladığımız olumsuzlukların fazlalığına karşı olarak empatik ve eleştirel kitap okuma etkinliğinin az sayıda yapıldığını görürsünüz. Yazınsal yapıtların, özellikle de duygu yoğunluğu yüksek olan şiirin eğer içselleştirilerek ve doğanın bir parçası olduğunun bilincine varılarak okunursa insanların empati gücünü geliştirmede büyük etkisi olduğu tartışılmazdır. Zaten dünyada gerçekleşen katliamlar hep ötekine karşı empatisizlikten kaynaklanıyor mu?

Günümüz insanı bırakın şiir ve diğer yazınsal türleri okumayı, haberleri bile takip etmiyor. Gününü elinde akıllı telefon sosyal medyanın sanal dünyasında geçiriyor ve bu yanılsamalı ortamda fotoğraflarının ne kadar beğeni aldığı ile uğraşiyor. O, bu boş işlerle teselli olurken de Üçüncü Dünya'da çok büyük kıyımlar yapılıyor. Yetmiş seksen yıl önce Auschwitz'de yaşananların benzeri, bugün Gazze'de, Lazkiye'de yaşanıyor. Dünyanın büyük bir bölümü ise kulaklarını ve gözlerini kapatıp yaşanan zulümlere kayıtsız kalıyor. Tarih acı bir biçimde tekerrür ediyor; çünkü onun akışını değiştirecek yeterli sayıda bilinçli ve empatik birey yok. Halbuki Yunus Emre'nin "Bir hastaya vardın ise, bir içim su verdin ise" (3) dizelerini okuyup içselleştiren bir insanın böyle duyarsız kalması düşünülebilir mi? Gezegenin

üyüğüne sabitlenmiş duyarsızlık kalıbını kırmada edebiyatın, özellikle de şiirin gücünü küçümsemeyelim.

Bir kez daha siz sevgili şiir okuyucularına ve şairlere haykırıyorum: Bugün 21 Mart Dünya Şiir günü. Adorno, elbette ki korkunç olaylara bizim gibi uzak yıllardan tanık olmakla kalmadı, II. Dünya Savaşı'nın boğucu karanlığının içinde nefes alıp vermeye çalıştı, yönünü bulmak isterken çok büyük badireler atlattı. Fakat o bile yıllar geçtikten sonra yanıldığını hissedecek ve "acının dile gelme hakkı" olduğunu vurgulayacaktır (4). Acaba İkinci Yeni şiir akımına esin veren ve her ne kadar öykücü olarak bilirse ve öykücülüğü ile öne çıksa da "Şimdi Sevişme Vakti" isimli bir şiir kitabı da olan şair Sait Faik Abasıyanık (5) bu hakkın kendisine verdiği gücü kullanmasa akıl sağlığını nasıl koruyabilirdi?

Abasıyanık'ın "Haritada Bir Nokta" öyküsünde ben anlatıcı-yazar- kendisine bir daha yazı yazmayacağına dair söz vermiştir; fakat öyle bir haksızlığa tanık olur ki yeminini bozar. Bu öyküde balıkçıların dülger balıklarıyla dönüşünden söz edilir. Hiç kimse para verip bu balıkları satın almamıştır. Bunun üzerine kaptan da tayfalara balıkların paylaşılmasını talimat verir. Ne var ki içlerinden bir tanesi aralarından birine pay verilmesine karşı çıkar. Diğerleri onun da çalıştığını söylese de adam zorbaca davranarak karşı çıkmaya devam eder. Sonunda kendisine balık verilmek istenmeyen tayfa sessizliğini bozar, "...Vermesinler, istemez..." deyip oradan çekip gider. Adil ve eşit yapılmayan bir paylaşım tanık olan anlatıcı -yazar- da kendisini tutamaz ve tütüncüden kâğıt kalem alıp yazmaya koşar:

"Söz vermiştim kendi kendime: Yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da, bir hırstan başka ne idi? Burada namuslu insanlar arasında sakın, ölümü bekleyecektim; hurs, hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koştum tütüncüye, kalem kâğıt aldım. Oturdum, adanın تنها yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalemi yonttum. Yonttuktan sonra tuttum öptüm. Yazmasam deli olacaktım." (6)

Abasıyanık gibi şair ve yazarlar bu hakka sonuna kadar sahip çıkarak benlik bütünlüklerini korumakla kalmaz aynı zamanda ötekinin zulme uğrayan ile empati kurmasına köprü rolü oynar. Yazmak ve okumak, "dünyanın umursamazlığı"na (7) direnmenin en iyi yollarıdır. Ve şiirin kurucu unsuru konumundaki imgeler ise daha iyi, güzel, mutlu bir dünyanın anahtarları...

Neticede, yeterince rağbet edilmese bile hakiki şiir Auschwitz'ten sonra da yazılmış ve Gazze ile Lazkiye'den sonra da yazılmaya devam edecektir. Şiir, yaşamın ritmini yakalamaktır. Duyuyor musunuz?

(...) saat acının en derin noktasında basit sevinçlere vururken bir yerlerde dinleyin, "Son nefesine kadar yaşam!" diyor Michael Kohlhaas gibi,

patlayıcıları tadarak zehirlenip sakat kalan çocuk kalpleri ambargoların kara gölgesinde bir küçük gün ışığına tutunmak ümidiyle (8)

Bugün Üçüncü Dünya'da büyük saat acının en derin noktasında vuruyor. Ne hakiki bir şiirin buna kayıtsız kalması ne de hakiki bir okuyucunun bu sese kulak vermemesi düşünülebilir. Elbette ki bir gün 21 Mart Baharı güzel renkleri, sesleri ve kokularıyla Üçüncü Dünya Karanlığı'na son verecek. Tarihsel bir kurtuluş yaşanacak... Dünya Şiir Günü böyle buruk geçmeyecek... O zamana kadar kalem kâğıtlarla mücadeleye devam... Sürrealizmin kurucusu André Breton'a hak vermemek mümkün mü? Öncülerimiz düşünür Karl Marx ve şair Arthur Rimbaud. Dünyayı ve yaşamı değiştirme hülyamızdan vazgeçmek yok... Daima şiirle... →

DERVİŞAN

-geçmişin sadakasıydı eşyalar-

Kaç kişinin hüznü var duvarlarda
kadim gramofon sesleri asılmış
yüzyılı çığner gibi tuğlaların arasında
yokluğun ayakları ve özlem!

Eskiler asla eskimez bir düşün içinde
demirden kilitler mi açar baht kapısını
ve aynalar ceviz kaplamalı hatıralara
ve aynalar kaybolan geçmişine insanın...

Huzur, sokak arasına süpürülmüş bir hikâye
radyoda çalınan şarkılar bile kayıpken
ya saatler, onlar eskiyi en çok bilenlerdir
ya saatler sonsuza dek ihtiyar!

Zamanı yakarlar dökümden sobalarda
yılların canı olur mu olur, çünkü ölümler
neye benzetsen onun ruhunda büyür yalnızlık
işini sorgusuzca yapar benzetme edatları

Kim hatırlar ve kimi hatırlatır tavadaki doku
neye kokar çocukluk bir ölgün yasemine mi
kuzular gibi kaybettim annemi sesim yok
her şey zamanın içine kaçmış çıkamıyor
yüzüme soruyorum: bu hüznün bana anne mi?

Değişen ne varsa üzerinden tozunu bırakıp
göçer gider bir başlangıcın parmak ucuna
özlemler ne güzel tekrar eder kendilerini
yaprakları da dökülür insanın gövdesinden!

Geçmişini alıp bir masaya koyuyoruz
dinliyoruz geçmişini kendi sesinden!

NOTLAR

1. Fyodor Dostoyevski, *Beyaz Geceler*, trc. Sabri Gürsel, Can Yayınları, İstanbul, s. 3.
- (2) Yar. Doç. Dr. Zeynep Balıkcıoğlu, "Auschwitz'ten Sonra Şiir Yazmak Barbarca mıdır?", *İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi*, s. 43.
- (3) Yunus Emre, *Yunus Emre Divanı*, Sabah Gazetesi Yayınları, İstanbul, 1990, s. 51.
- (4) Yar. Doç. Dr. Zeynep Balıkcıoğlu, *Agy.*, s. 43.
- (5) Bu konu ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz. Alaattin Karaca, "II. Yeni ve Sait Faik", ss.20-25, *Hürriyet Gösteri*, Ocak 2007, sayı: 286.
- (6) Sait Faik Abasıyanık, "Haritada Bir Nokta", ss. 55-61, *Son Kuşlar*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2002, s. 61.
- (7) Yar. Doç. Dr. Zeynep Balıkcıoğlu, *Agy.*, s. 45.
- (8) Bu dizeler, Cansu Aydın'ın "Şiir Dalgası ya da Lapis İşıltılı Bir Tsunami" şiirinden alınmıştır.

MEMLEKETİMDEN İSYAN MANZARALARI - LVII

YORGUNSAN DİNLENELİM

Yomra Araklı arası
Ağırlığı uykunun gözlerimizde
Geceye gidiyoruz
Öyle sinmiş üstümüzde
Bir ömrün çoğalttığı
Ne bıçak girer tenine
Ne akıp gider ansızın

Yomra Araklı arası
Ağırlığı uykunun gözlerimizde
Belli belirsiz berimize
Yuvarlanıyor Özdil Deresi
Vay haline yaşımızın
Sürüyor peşinden zaman
Karanlık tutunmuş sözlerimize

Ne kalmışsa söylenecek
Söylenmiş bir yaşamda
Öyle sığ göğün yüzü
Öyle bulanık
Karadeniz'e doğru
İlerliyoruz
Yalnız

Muharrem SÖNMEZ

TAŞ AĞAÇ İNSAN

*iyonya denizinde iki balıkçı
denizin ve rüzgârın sertliğinden vakit bulduklarında
kral anthaemon'un zalimliğinden dert yanarlardı
zaman geçip köye döndüklerinde
karşılarında buldular kralı
yakaladıkları en güzel balıkları hediye ettiler ona*

ölüm kaldırıyor fanilerin üzerindeki sahte bilgeliği
tapınlara gizlenip unutulmak isteyişleri
takhire şayan bir yüreklilik

bazen kısa kesilmiş çimenlerden bahis
heykeli vardı bir zamanlar buradan geçişimizin
sert mermerlere yazılmış epik hikâyeler
oysa zeytin ağacına sırtını dayamış
yörükler köyünden hacı emmi
dünyayı herkesten daha iyi görüyormuş gibi
bahçesindeki büyük boşluğa bakıp söylendi
işte şuradaydı çocukken üstüne oturup hayaller kurduğum
kaya
meğer kral anthaemon'un lahitiymiş
bir gün geldiler aldılar götürdüler
o gün diktimdi bu zeytin ağacını
ve çoğu zaman bilmezsiniz
ölümleri sadece taşlar bekler...

Hüseyin ALEMDAR

Hiçbir şiir yıllığının yayımlanmadığı bir yıl düşünün. O yıl içinde dergiler hayatta olan şairlerin en kalıcı şiirlerini sayfalarına taşımış olsalar da yıl sonuna gelindiğinde şiirler de şairleri de bir çırpıda unutulabilir, buna şiirin küllenme hali diyebiliriz. Neyse ki şiir yıllıkları var ve küllü eşeleyerek köze dönüştüren şiirin gerçek emekçileri var; Naci Bahtiyar da bunlardan biri. Zamanla her yıllığa değer biçildiğinde akılda kalacak üç beş imzadan biri. Baştan beri savunduğum şiir yıllığı hazırlama varsayımını burada bir kez daha yinelemem gerek: Şiir yıllıklarını mutlaka şairler hazırlamalı ve her yıllığın ömrü en az on yıl olmalı. Girişte "kül" ve "köz" dememdeki gaye bu zamanaşımı rengin bir yirmi yıl sonra yıllık hazırlayacak olan genç bir şaire yansımaları nasıl olacak dindedir. Kendimi o şairin yerine koydum şu an. "Şiir yıllıklarını alışıl gelmiş gibi hep şairler mi hazırlamalı?" sorusu geldi aklıma birden. Maalesef Mehmet H. Doğan'ı dışta tutarsak çoğunlukla bu çile ve hakkaniyet gerektiren yıllık hazırlama görevi bir görev olmanın ötesinde ağır bir yük olarak şairlerin sırtına yüklendi. Memet Fuat'ın fikriyle Mehmet H. Doğan'a "yük" edilen ve bugün bir şiir yıllıkları geleneğinden söz ediliyorsa bunu Adam Şiir Yıllıklarına borçluyuz. Bu yıl ikinci şiir yıllığını hazırlayan Naci Bahtiyar'ı bu gelenekle ilişkilendirerek onun titizlikle hazırladığı "Şiir Yıllığı 2025/2024'ten Kalanlar"a (Şey Kitap, Şubat 2025) dokunuşlar yapmamın tam sırası. Giriş yazısının bir yerinde şöyle diyor Bahtiyar: "Hazırladığım yıllığa ileride bir değer biçilecekse 'En adaletli, en tarafsız yıllık' denmesini çok isterim." Kaygı ve tereddüt taşımanıza hiç gerek yok gerçek şiir emektarı kalbiyle de şair olmayı başarmış Naci Bahtiyar dost, lütfen devam. Baştan beri yadsıdığım bir tavrı Bahtiyar yıllıklarını inceledikten sonra değiştirdim bile! Eğer yıl içinde başarılı şiirlere imza atmışsa yıllık hazırlayıcısı da o yıllıkta olmalı; değil mi ki bir yılın şiir külünü karıştırırken o bile üçüncü kişi. "Kül" ve "köz"e vurgu yapmışken bir yılın öne çıkan en başarılı yirmi şiirini sıralasam Naci Bahtiyar imzalı "Kül" adlı şiir mutlaka ilk yirmide kendine yer bulur. Sayılardan gitmişken, sayı belirteci hacim ve kapsama alanı demek aynı zamanda: Naci Bahtiyar'ın özveriyle hazırladığı bu yıllık hacimce ve şair-şiir adedi bağlamında bir önceki yıllıktan daha geniş ve doyurucu. Titizlikle taranan elli dergiden yüz doksan şiir seçilerek mürekkep olmuş Şiir Yıllığı 2025; verimlilik anlamında 2024 yılı bir önceki yılı hiç de aratmamış. İç sesimin söylediğine hep inanırım; "iyi ki de şiir var, yıllıklar var." İç sesime inandığım gibi Naci Bahtiyar'a da inandım.

Şiir yıllıklarının ad sıralamasına göre değil de yaş sıralamasına göre yapılması taraftarıyım. Bunu İlhan Berk adına istediğimi bir kez daha yineliyorum. Adnan Gül'le başlayıp Zübeyde Seven Turan'la şiir nehrine dönüşen Şiir Yıllığı 2025 içinde kaybolmamak elde değil! Meğer ne şiirler ne şairler atlamışım/atlamışsınız. Her şiir ve şairine poetik anlamda birer ikişer cümle nakşedilmesi Naci Bahtiyar'ın artısı. Ben yine de ileride kıymeti daha iyi anlaşılacak olan Şiir Yıllığı 2025/2024'ten Kalanlar'da yıllığa girmiş en genç şairi aradım titizlikle. Sanırım buldum da; bu şair Anıl Fırat Tosun! Bu yıl ilki verilen Gülten Akın Şiir Ödülü'nü kazanan gepgenç bir şair Tosun, uzun soluklu şiirlere kapı aralayacağı/kucak açacağı benziyor, onun iki dizesi bu yıllığın özeti olsun: "biz köy okullarında gökyüzüydük/beyaz bir kağıda bakardık!" Beyaz kağıtlar, beyaz defterler dolduğuça şiirler biçim alır,

KARŞILIKSIZ AŞK, BİRKAÇ ŞİİR VE YÖNSÜZ MAKEDONYA

kuzey makedonya'ya istinaden...

kuruttuk saksılarda çiçekleri soğuktan mosmor
biraz menekşe solgun biraz aşk karşılıksız
penceresiz sokak kedisi biraz yorgun
bahçede
turuncu bir hayal
şu sizinki
yaramaz
garfield.

değil tutunacak dal sessiz
susanacak sular serin
sulunacak ağaçlar yapraksız bir orman
kırmızı başlıklı bir uykusuzluk
masalsı(z) bir kurt dişleri sivri
kulübe ve kocakarı soğukları
çiftleşen martla birlikte
yaraya merhem
olacak
-şey- değil

aşk karşılıksız dikiş tutmaz
birkaç şiir
olmaz olası terazi biraz terzi
ve yönsüz makedonya
ihansız bir gölge burada diyojen
yolsuz yolların ışıksız feneri büyük
iskender.
ve bir tutam postmodern fıçı
üsküp bitpazarındaki şu şeffaf damacana
çatlamış
dudaklarda kanayan gülsüz dikenler
gibi

biçeme dönüşür, çiçek açar dergilerde. Şiir yıllıkları ki dergilerdeki gökyüzü haritası bir yerde. Yıllık hazırlayıcısı gecesini gündüzüne katar yıldızlarını işte bu gökyüzünden toplar tıpkı Anıl Fırat Tosun, Eyyüp Akyüz, Özge Özgen, Yusuf Araf gibi.

Her şair bir gökyüzü aslında, şiirin aslı sanal ortamda bile beyaz kağıda ve defterlere bakmakta gizli. Böyle böyle kağıtlar ve defterler dolmakta, dergilerde mürekkep olan şiirler bir bakmışsın hakkaniyet ve hissiyat taşıyan bir kalple kapsamlı bir şiir yıllığına dönüşmüş o yılın sonunda. Bir sonraki yılın ilk iki ayında kardelen çiçeği gibi açmak şiir yıllıklarının diğer adı. Kitaplar tadında şiir yıllıkları hep olsun istedim. Her şiir yıllığı diğer bir anlamda şaire gençlik aşısı.

Naci Bahtiyar şiir yıllıklarında gördüm: Şiir, hem kardelen çiçeği hem demirin filizi; şiir şiir, şair şair!

Yokilçe Gebze, 10 Mart 2025

İlhan KEMAL

BENZERSİZ

çölleri, ovaları, denizleri, okyanusları geçiver
karınca ol, tırman doruklara pürenler arasından
yaralı bir turaç hüznüdür zaman barbaristan'da
orada eğlenme geç, geç değil, barbara yan bak
geldinse narın evine fısılda yarın dedikleri yeni güne
kelebeğin kulağını şarkımızla! yap bunu, mutlaka

bulmanın kumsalında öptüğün kum zambağı
seni alnındaki bulut bulaşığından tanıyacak
çakıl topla, denizin çocuklarına ver şeker diye
okyanusları aşmak için aşk kuşandır kulaçlarına
soruver: su indiğim engine nehir mi denir burada?

düşe düş, kışa düş, coşa düş, hiçe düş bir de
düşten kalkma düştüğünde, ümit büyüt
kışa düşmek güzeldir karla ovala *karanlığını*
o ateş klanını buza davet et günlerin ocağında

coşa düşmek her şeyin başı, coşkun yoksa, çık
olmaz bu, çünkü yaşama katılmaktır coşku
önce taş içmeden, hançerinde hançer sına

yeniden bir adım at ve yeni yollara düş, atsız
yürü varmak için çeteledeki her adsız beldeye
unutma yüründükçe güneşe çıkar yolun ucu
kavgaya baş koy gül yağmurunda yaşla başını

benzersiz yol seni sana kurunmaya götürendir.

Can TAŞAN

KEHANET

Alışkınım Parnaslara, funda çocuklar çizgisi
manzarası gölgemden başlar, çiğnediğim kaostan başlar
baykuşları uyandırmadan indim son kıvrımı
sevgisizliğimi baston gibi iz bularak
açılmış kolların, tam bir oturur Delphi

Başka bir arkadaşın Apollon'dan dönmüştün
Korint'in akıntıları gibi dingin
içip de gelmişsin suyunu; yırtılırken
göğsüm, göz altlarına kadar biçimsiz
ben sende çoktan ünlüymüşüm

İşte o vaat edilmiş belde! İşte boy boy bağlar üzüm!
işte o liman akşamın körü ki kader indirilmekte
ve Artemis'e doğru, boynumu kavrayarak öpücüğün!
meğer haritalarımda unutulmuş bir yıkım işaretliymiş,
ucunda burnumun: sana eremedim...

dile geldi müphem ışıklar, kurtulup adalardan
sen hâlâ teselli ediyorken yersiz yönsüz kalışımı...
hayal kırıklıklarımı bir kenara bıraktım;
oluşunu ararken aşkın, elvedamı
hiç itiraz kabullendiğini buldum bula bula.

20.01.2025 00.21

Ayfer KARAKAŞ

YER DEĞİŞTİRME EYLEMİ

beni yeşil bir dal ayır
kabuğu soy
sonrasında kır

yüzüme çizdiğim resme bak
anlar mısın tablodan
köpek güdülerimizle
talep ettiklerimizin kimyasında
sınıfları reddet, işçileri de

gülüşümün yelesini sarsan rüzgârla bir bıçak sırtı
kısık sesli hüznüm
içime bastırduğum pıhtı

ben ölen kuşumun acısından hiç bahsetmedim

bazen gözlerimdeki daktiloda biter kâğıdım
tüm renklerimi küle egerim
çığlık üflerim
ölü yaprak kokarım

yıktığım heykellerin tenine batar yüzüm
kamburumu cilalar kalabalık

şahitlik ederim ki "yokum"

ben
ağacından
tabut
yapılan
orman

İbrahim TİĞ

YAĞMA

dağmık bir yatağın içinde buldum
bana biçilen gövdeyi, hatırlıyorum
çoğaldığımızı havva'nın kalbinden düştüm
hayatı ti'ye aldım, nar

kılı kırk yarıp ikrar ettim
soyundukça göğünü unuttum şarabın
nalları paslı atları anımsadım
yüzümü dağıtan bahçeler tarumar

ey sevgili, denizin susadığı
filikalara inat boşluğun kırıyor beni
içimden anılarımız geçiyor, tenimizi
ağırlandırdığımız. odalar adıyla
başlıyor ve göçüyor şehvetin
ve yeni ışıklar arıyoruz kendimize

oysa, teninde yağmalanan
her öpüş çıplaklığını örtüyor aşkın

Erkan KARA

Zaman zaman içe kapanmak insanda ki “sevgi”yi korumanın en önemli hallerindendi. Bu bir bakıma şehrin ortasında seçilmiş yalnızlıktı. Çünkü kirlenen modern insan zihniyetinin yeniden inşası için bireyin kendi talebi ile yine şehrin ve insanın içinde, şehirden ve insandan uzak olma arzusu, Hakikatin peşinde olmasındandır. Bu, modern insanın şehir paradoksu gibi görünürken, aslında içten içe ruhun Hakikatin huzuruna “çırılçıplak” çıkabilmek isteği, insanın yaratılış gereği idi. Yoksa, şu veya bu duygularla insanlardan kaçmak zannedilmesin. Bu yalnızlıkta, gurur ve hor görmek yok. İçindeki sevgiyi korumak ve insan vakarını düşürmemek için, bu itikaf hâli, bir sevdadır.

Doğrusu ideal özleminin ne yürek yakıcı olduğunu biliyoruz. Ve şehirlerin doğurduğu şehvet, para ve aşırı siyasallaşma gücü, bir yaban yerde kalmış gibi ruhlarından ürken çok kimseleri birer cennet gibi nefse sevk eden yegane yasa oldu. Ki bu, şehirlere tehlike, insanlara titreme veren, kalbin o en değerli konuğu, saflığı kaybetmemizdi. Bunu da “bahçe”lerin bozulmasıyla anlıyoruz şehirlerde. Çünkü “kalp bozuk olunca, beden işleri de hep bozuk olur”muş. Oysa “bahçe”ler bir düşünce dalgınlığının en iyi mekânıydı; o dalgınlıklar ki eşya ile irtibatımızı kesip, bakışı ruha çevirmekte. Şimdi yüzümüzde belli belirsiz de olsa hâlâ bir ışık varsa, bil ki kaybettiğimiz o “bahçe”lerden kalma idi.

Evet, sıkıntılar, insanları metafiziğinden kopardığımız zaman başlıyor. Bu, insanlığın kendinden mahrumiyeti idi. İnsan ruhuna dönünceye kadar hep bir arayış içinde olacaktır. Çünkü, kalbin terk edilmesinden sonra hayatımızda çok şeyler oldu! O kadar ki bugün gurur, hırs ve tamah bize “susadığımız zaman herhangi bir çeşmeden avucumuzun çukurundan su içirmiyorsa” o vakit sor kalbimi ne yaptım? İşte bu, kabalıktan inceliğe doğru bu manevi hedeften yoksunluk, insanlardaki zihniyet problemi idi. Bu da model insanlarımızın yokluğundandı; ki bu da insanın varoluşuna bir anlam bulamaması demektir.

Bugün idealistlerin dışlandığı ama bunun yerine soytarların önünün açıldığı bir toplum haline geldiysek, nitelikli bir toplum için öncelikle nitelikli insan inşa edemediğimizdendir. Oysa bireyleri dolayısıyla da toplumları doğru düşünmeye götüren düşünce gelenekleri vardır. Bunun için, kadim dünyada insanın hakikatini bulması (varoluş problemini halletmesi) için bir bilgeye, bilgelere ihtiyaç duyar. (Bu, bugün de ileri toplumlarda böyledir.) Biz kadim geleneği izleyen yapılardan koptuysak ya da kopmaktaysak, modern zamana bilgilerimizi çıkartamadığımızdandır. Ki nefsin üflediği ihtiras, tamah ve haset ile ruhumuz bugün sürekli olarak çaresizlik içinde bunalıyor.

Şimdi, etrafi tarafından depresyonda gibi algılanmasına sebep olan o içe kapanmalar, aslında hayatı kendinde anlamlandırma bilmesi dolayısıyla da ruhi dünyasının iç çelişkilerini aşgariye indirebilmesi için insanın, fikir gücünü yetiştirmeye çalışırken, ruhun manevi çabaları olan ahlaki, irfani ve güzellik duygularını da canlı tutmak çabalarıydı. Çünkü, herkesleşmenin rutinliği içinde, hakikate ulaşmak için sahici olmak, sıkıntılı süreçlerdi. Bu, modern zamanda pek tercih edilen bir tavır değildi. Her şeye rağmen insanoglu henüz kendinde saklı o “emanet”i, “bir insanı sevmek” ile unutmuyor ki “sevgi”yi aşıkların gönüllerinde devam ettiriyor.

MİSALLER

Yüzüm düşmüştü bir zamanlar nereye
Kendim eksildim mi, baktım da ellerim
ve kol, ve bacak, ve kafa, ve tors evet vesaire
Hepsi bütün hepsi ayrı bilmem ne
Aynalanmış bir gündün doğrulmaktayım
Ve doğramaktayım kendimi dilim dilim
Dilim mi dedim işte o benim eksikliğim
Sandalyesiz bir yalnızlık kadar kötümserim

Şimdi rüyasız uykularında bir şehrin
Bir gölgeyi titriyorum, titriyor özenip gece
Karanlık bir su arıyor geçmiş
Karışmak için içine
Dehlizde dilimi arıyorum eski hikayeler anlatsın diye
Denizde kıyıya vuruyorum belki bendim o
İncisiz midye
Kummm, uzun bir kumum sahil boyunca
Birin dudağından düşürdüğü
Hüzünüm belki kalelerle saklanırım zamana
Koca bir balinanın yuttuğu bir hayalim belki
Peygamber değilim ki kurtarsın beni tanrı
Balık karnından
Ömrün suya düşmüşlüğü diyelim biz buna
Evet sıradaki acı kime geliyor
Kim ıstırabı geveliyor beyniyle
Derin bir nefes alış gibi işte şu ova
Kibrin yorduğu, dağın kibir yağurduğu güya
Ah misaller bizi yalnız bırakmayın masallarla.

Seval ARSLAN

AYAKLANMA

başımın içinde milyar nöron
baş kaldırıyor ışığı çalan örgütlü karanlığa

sesim yırtıyor sessizliğin perdesini
boşluğa yazı yazıyor parmaklarını
durmadan değiştiriyor yerini
bir sözcüğün, bir virgülün, bir sınırın.
zamanı çarpıyor, bölüyor, dört dönüyorum kendimi
korkuluksuz evrenden koşarak geçiyorum, korkusuz

kristal ışığı görmek için uyanıyor birden usum
ayaklanıyor başımın içinde milyar nöron
sesim turkuza boyalı

soluğunu öptüğüm hayat göz kırıyor düşün öte yanına
yüzgörümlüğü gülüşler ilikleniyor göğün yakasına
kuşlarla halay çekiyor çocuklar, saçlarında defne çelenkleri

çimdikliyorum usumu
hangisi ışık hangisi gölge, örgütsüz dizeye izi düşen

RÜZGÂRLARLA GELDİNİZ

Bir ilkyaz esrikliğıydi birer sabırdı
Derme çatma bir ikindiye sunulan bize

Bu yol nereye çıkar
Nereye uzanır bu avlular
Bu sabırlar saklanan evde
Gülmek nereye kadardır çocuk

Nice yollardan iklimlerden geçip
Nereden gelir nereye gider bu masallar
Gülmek ne demek sabır ne demek
Yaşlanmak ne demek çocuk

Bu gün ortasında solan çiçek
Şu ayna o bahçe bu yüzlerce renk
Kıpırdayan taş gülümseyen gölge
En son perdesiyle haykırıp sesinin
Bunlar ne demek çocuk

Kiraz bahçelerinden geldiniz
Kekik kurutmalardan kuş kovmalardan
Aynalardan rüzgâr toplamalardan
Uzatmalı gecelerden geldiniz
Rüzgâr ne demektir ayna ne demek
Kekik kuş bahçe ne demek

Bütün yollar öylece benzeyip durdu da birbirine
Bilmez miyiz hiç rüzgârlarla geldiniz.

COĞRAFYA KADER SEN BANA KEDER

coğrafyanın bir yerinde pi kare
senin için toprağa yatarım
al beni ölçülü tümle ve bütünler
tutunamadım gökyüzüne
koynunu açsan toprağım olursun
sen bana ben sana ülke

uzakları sil geçmişi sil aşkı sil kal bana
coğrafya kader sen bana keder
uzat saçlarını uzasın ağaçlar
kum cam tuz ve buz kırık kalbim öp geçer

en güzel kıtada tarla kuşusun
yağmurdan önce kümülüs
gökyüzü açılınca yüzüne
döner kalbimdeki pergel sana
sen varken fısıldar rüzgâr
gömüleceğim yere

BARİ

ne insanlar var
bir oğlu hak etmeyen bir torunu
bir dostu bir anne bir babayı
bir kardeşi
öylesine olmuş
öylesinden çıkmış
öylesine tesadüf
acaip ki ne aca
herbiri ömrünün sınırları olmuş
ömrünün rehberleri
hayal ve kâbusları
cilvesi
cantasında cantaşları
hayret ki ne hayret
tuzak olmuş kıskançlık
az buçuk kahır çok buçuk sıkıntı olmuş
bazen sevgi belli ya da belirsiz
bazense mutlak ve külli
allah rahmet olmuş
allah kabul
son pişmanlık fayda etmez olmuş
olmuş da ne olmuş
kime ne olmuş
olmaz olsun olmuş
insan gibi yaşayamayacaksam
insan gibi öleyim olmuş

oh canıma canıma
oy canıma canıma

Emin ORHAN

Faceyi açtım bir mesaj!
 “Abilerin güzeli selam, yarın için yoksa bir sunum var,
 gidelim. Sen emekli boş adamsın iyi olur, gözün gönlün açıktır.
 Hayrullah”

Sevinmedim desem yalan olur.

Adam yerine konulmak güzel bir şey.

Biraz düşününce, beynim allak bullak oldu. Alın derim gerildi. Nabız, nalbant Ali'nin nal üzerindeki çekiç ritmi gibi tık tıkı tık tıkı tık atmaya başladı. Bu Hayrullah'ı tanıyalı altı ay olmadı. Olmadık saatte arar, zamansız ileti gönderir. Bir bakmışsın hiç tanımadığım biriyle dergi gönderir. Arada aylık etkinlik programları düşer e-postama.

Geçen hafta mide bağırsaklar öyle bir coşmuş ki sanki halay çekiyor. Halay başının elindeki mendil bir yukarı bir aşağı inip kalktıkça ben dönüyorum, döndükçe sağ yanımı tutuyorum, halay başı ortalığı canlandıracağım diye tepindikçe sol yarım... Bir elim karnımda bir elim böğrümde.

Gelen telefonlara bakamıyorum.

Beni pek arayan olmaz. Reklamlar ve 0800'lü numaraları saymazsak. Onlar benim için iyi oluyor. Muhabbet edecek birileri hiç olmazsa.

Elim kolum karnımda bir tuvalete bir mutfığa gidip gidip geliyorum. Baktım olacak gibi değil, oturdum tuvalete. Açtım TRT Radyo 3'e salıverdim kendimi. Derin bir rahatlama, gevşeme ve yalınlık içinde yüzüyorum.

Ruhum dinginleştiğçe bedenim gevşiyor. Ben, sanki uzak diyarlardan gelen bir konuğum kendi meskenimde.

An, böyle yürüsün istiyorum!

Bu güzelliğin bendeki hissi ne kadar sürdü bilmiyorum...

Ding dong, ding dong... üç dört dakika çalıp çalıp kesildi telefonun sesi.

Kafamdaki olumsuzlukları uzaklaştırmak istiyorum, ding dong...

Hayırdır, deyip kendimi toparladım. O güzel dünyanın içinden çıkıp yakaladım ding dongu...

Telefonda Hayrullah. Selam sabahtan sonra laf, söz, hece ve sitemleri yüzüme, gözüme, kaşıma, kulağıma ve saçlarımın arasına sıvanmaya başladı.

Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Durumumu sezmiş olmalı ki, “mesaj gönderdim, bak,” diyerek telefonu kapattı.

Şimdi ne bu!?

Hiç olmazsa tuvalette rahat bırakın insanı.

Mutfakta oturduğum yerde çakılı kaldım. Biraz rahatlayayım diye attım kendimi balkona. Karşı binadan Refik Bey el sallıyor. Sormuyor ki bu adam, elini kaldıracabilecek mi? diye. Mahalleli benim için *ince, kibar adam, karıncayı bile incitmez*, dermiş. Geçen ay bakkal söyledi. Ben de sevindim. Bilmezler ki köyde bağa bahçeye giderken ezdiğim karıncaları.

Gönül almak için bir elimi kaldırıp yorgun parmaklarımın selam verebildim. Gücüm buna yetti. O, karşıdan konuştuğum konuşuyor. Kendimi içeri attım.

Hayrullah'ın iletisini iki saat sonra okuyabildim.

Birden canlandı bedenim.

Faceden, “*Tamam gidelim*,” dedim.

Beni Kurtuluş Parkından aldılar hava kararırken. Araç sanki yer uçağı. Konfor, sessizlik... Tanımadığım iki kişi daha var. Biri aracı kullanan. Yan gözle tek tek süzdüm onları. Beni yolda görseler yaklaşmazlar yanıma.

Şimdi ben onların yanındayım.

PENELOPE

(olgunlaşıp düşer elbet bir gün cennet ağacının o tatlı meyveleri.
 tomurcuklar, çimler; çiyler, çiğdemler.. var olmadan önce sanki nerde idi?)

kuytular dolusu sensizlik açar çiçekleri bu bahçenin
 ağar, usulca sabahları bi'bülbülün sesi
 bomboştur orda bütün sunaklar, çünkü
 hapsolür içime zaman, kederli bi'tanrı gibi

Penelope... Penelope... Penelope... Penelope

dünyaları dolaşarak, denizler aşır, geçen günler nerde?
 toprak kokusu; dağlar, tepeler; yüzüme vuran o acı yel
 nerde?

ateşten çember; ağıtlar, sazlar; bin yıllık sözler, ara
 nağmeler nerde?

çalılıklar, tarhlar; nehirler, göller; buğulu akşamlar;

ah o eski yağmurlar nerde?

Döndük, dolandık; durduk, kalktık yarım saat ya da kırk dakika oldu. Koca bir binaya girdik, Salon kalabalık. İçlerinde *çelimsiz olan bir benim*, hissi dalgalandı bedenimde.

Önce kafeterya bölümüne geçip oturduk. Uzaktan selam verenler, yanıma gelip hal hatır soranlar, önümden geçerken selamlayanlar...

Allah Allah, dedim, önümdeki masadan suyu alıp içtim, laf olsun diye biraz daha içtim, biraz daha derken öne bir şişe daha koydular. Ben susadığımdan değil şaşkınlığımdan içiyordum.

Zaman yaklaştı. Yavaşça doldurduk salonu.

Biz önden ikinci protokol sırasında dinledik konuşmacıların sunumlarını.

İki oturumlu söyleşi bitti.

Beni eve bırakıp karanlığa karıştılar.

Kapıdan içeri girerken saat 02. 40 sularıydı.

Her gün bu saatlerde uyuyan hanım, salondan gözlerini fırlatarak, “Nerelerde sürttün bu vakte kadar?” deyip ışığı kapattı.

Yatağa uzandım.

Zihnimin semerine oturup dıgıdık dıgıdık yol alırken beni yoran suallerin yanıtlarını aramaya başladım.

Hayrullah'ın yanındaki adamlar kimlerdi?

Bu neyin sunumuydu?

Aklı başında bir adam gittiği yeri bilmez mi?

Sunum yapan üçüncü kişinin şu lafı beni çok yordu, “İnsan kendi ihtiyaçları uğruna toplumsal olarak, empoze edilip bir biçime sokulan vazife ve sorumlulukla, olduğundan fazla özdeşleşirse kişiliği ve sağlığı bozulur...”

Bu benim için derin bir laf.

Anlamını çözemediğim için beynimde dolapçı beygiri gibi dönmeye başladı.

Keşke tuvalette kalıp bunları yaşamasa mıydım?

SADECE KIRMIZI

evet bekliyorum yaşamak ağacı
nereye asacaksın
beni yaramaz gençliğimden tutup da

bütün bıçaklarımı biledim
bütün oklarını kullandın sen
tek bir dokunuşla beni ittiğin uçurumu
katladım sırtıma aldım
ben ağrılar içinde kanatlarımı çıkardım

herkes evinden elinde bir pompalı tüfekle çıkıyor
ve farkında mı önüne gelene sıkıyor
verdiğim selamlar acıyor ağzımda
neden yaşıyoruz tadında bir gün daha
kıvrınarak bin türlü soru yumağına
eczanelerden ilaç bekleyerek geçmez bu yaşamak kavgası
birilerinin kapısına dayanmadan anlayamayız
birileri birilerinin kapısını kırmadan ev içlerini görse bile
kırmış kadar

kırmış kadarlar tüm renklerimiz
kan sızıyor sadece kırmızı
ne söylesem kendimi alamıyorum akmaktan
sızıyor işte çılgınca can sıkıntısı
senin muhtarın manav
senin bakkalın başkan
senin doktorun bakan
senin öğretmenin imam
patatesinde soğanında tutsak bir tat
hesapların kanlı
kan sızıyor ne yapayım
kör edecek kadar kan

geçştiriverirsin belki tanıdık bir tat diye

şimdi al ne yaparsan yap bunlarla
içtiğin çaylara fabrika aç
mangalına patlıcan soy et doğra
selamına bir aleyküm
-alo, sohbetine bir yalan mezesi
şimdi al ne yaparsan yap bunlarla
renksiz çiçek mi olur tatsız şeker mi

evet bekliyorum hâlâ yaşamak ağacı
dallarına astıklarına dallarını kestiklerine
top diye koşturdukları kelleri
her sevinçlerinde öpüp abandıkları omuzları
birileri çıkıp hiç tanımadıkları birileri hakkında
soruları →

YAĞMUR'UN GÖZLERİ (2)

Yüzünün aynasında
kendimi gördüğüm su
gel beraber anlatalım
o kıyısız okyanusu

Gözlerimden yüreğime
inen sıradağlar içinde
bir ömürlük yoldaşınım
seninle biter bu koşu

Yükü, saf aşk olan
bir karınca kervanıyım
sevdamin ağırlığındandır
kuş ayaklarımın sızısı

Fırtınaların ev sahibi
sesimden, bulutlar geçiyor
huzur saçaklarının eteğinden
gökyüzünün terasına doğru

Yağmur'un gözleriyle
ömrüne uyak düşüyor
çınarların gölgesinde
ikilemde yaşayan o bahçe

Her karesinden
hüzün sızan
türkülerinde
kendimi gördüğüm su
kaç baharı
kaldı ki ömrümüzün
gel beraber anlatalım
o kıyısız okyanusu

herkes yüzmeyi öğrenmiş
ama bu sefer sel bastıracak
ne yapayım durduramam ya manyakça akışı
kolay değil kanla uğraşmak
çocuk avutur gibi avutamazsın
yüreği elinde
bildiği sadece kırmızı

evet yaşamak ağacı bekliyorum hâlâ
biz bu dallara sığmadık
biz bu sallanan ayaklar olmadık

şimdi al bizi bir de bunları
ne yaparsan yap

Fahrettin KOYUNCU

YOLDU UZAKTI GÖRDÜM

Gördüm onu, yüzünü
Zamanla yıkıyordu
Güneş sürüyordu yüzüne
Gözleri güneş
Oluyordu her baktığında

Onu gördüm
Zaman yüklüdü sesi
Dilinde
Sürülmüş tarlaların
Yeşil ekinlerin buğusu

Tanıdım onu, ellerine
Dağları sürüyordu
Kınında kurutmuştu kinini
Yitikler dilindeydi, filmindeydi
Duvarların ve taşların

Bildim onu, Lazarat'taydı
Yüreğinin yarısı
Lazarat'taydı daha fazlası
Kanında akandı, yakandı
Yangınları bile

Yoldu, uzaktı, bıraktı
İçinin okunu o tarafa
Yürüdü yayıyla yalnızlığa.

Şubat 2025, Karşıyaka

Şerif TEZGÖRENLER

LACİVERT BANDANA

Bir çığ düşer yangın başlar ansızın
Lokomotif dünya
Sinsi gurur es geçer sevgiyi
Ki sevgi en barışık alanı gecenin
Mumlar gibi perişanım dudaklarının karşısında
Güneş arkası bir bulut süpürür yalnızlığını
İzlemeye değer ansızın
Öğle ortası ahenk siyah makyaj
Bir lacivert bandana salınır saçlarında
Yıldız kümesi avuçların dudaklarımda
Bir ekose etek harçlar alevi
Bacak bacak üstüne bir rövanş
Bir önsezi bir içdöküş aşk
Melek rahlesinde sümbül

Nurkan GÖKDEMİR

DAVA/ İNSAN(CA)

bu/ yönsez/ ne sağa ne sola
çekimlene(bile)cek bir dava

bilmeli!.. davanın adı hakça
vatan dünya boyu/ İnsan(ca)

...
bir'i bölmek istiyorlar hâlâ!
binbir viran güçsüz parçaya

kapılmayasın sakın sakın ha
bu yabancı dipsiz girdaplara!

eğer ki kapılırsan, kapılırsak
bir daha/ bulunamayacak da,
ilkin Birlik'te hoş girdiğimiz
Barış Kardeşlik Esenlik dolu
o Cennet'in kapıları/ unutma!

kapatacaklar kinle yüzümüze
bir daha hiç!/ açmamak üzere

sonra...esredecekler hepimizi
ve de itecekler, kin ateşleriyle
çoğalan derin cehennemlerine

uyan artık haydi! gör ve bil ki
şimdi çekimsiz bir olma vakti!

Kemal BAYRAKÇI

ÖYKÜSÜ SÖZCÜKSÜZ

Harladığım köze külünü giydiren göz
görmez ferinin içten içe soyunduğunu
yaralamasın ağzından diline turmanan söz
kalbe üflesin diz çökmez aşkın solugunu

Aynı açıdan kondurmaz busesini yüzüne ay
fırlatır pencereden içeri yazısız mektubunu
zaman bu gece gökte ince belli bir yay
sen uyurken kalbim bırakır baş ucuna grubunu.

Öyküsünü sözcüksüz yazar gördüğün her yüz
ilk sayfasını sen çevirirsin hayatın son halini
hasret yakasına yapışmış bir çocuk gibi öksüz
alındaki çizgiler bir an terk etmez olay mahallini.

AZLARIN SESİ

önümde beyaz bir yol
tenhâlığın kokusu sinmiş iz düşümüne
dalgaların mevsimi yok her nefeste
berrak bir hiç boğulur
pamuk tarlasının yoksulluğu çöken yüzümde
su yanar kemirir bakır kâseyi
gözlerim birer mum hayat yalanına damlayan
azların sesini dinler
pusulamdaki yön esir almış gölgeleri
ellerim ağır ellerim güneş lekesi
yaslandım kendime eriyor buzullarım

Hasan ÇELİKKOL

TADINI ÇIKARAYIM BEN GÖKYÜZÜNÜN

Nisanın kokusuymuş bir güreleme olup da düşüğüm an
Üçüncü geçidi atlarken yabancı sümbül zamanı
Başkaları ne yapardı bilmem, ben ısrırgan otlarını çiğnedim
İmdat çılgılığı yükselirken kalem çekilmiş dudaklarında
Günaha girdiğimi sandım
Ağlayarak terk ettiğim o yağmurlu gün
Siyah ışık gibi, babamın ölümü gibi, acı veren sonsuzluk
gibi
Ruhumun içinde kördüğüm bir ipin ucunda sallandım
Acıyla işlendim, merhamet suçlusu oldum ben

Sorsalardı acının en dip labirenti derdim
Olmayan boşluğun içinde kanatları kırık bir kuş
Gibiydim, çekirgeler gönderildi üstüme
Bir anne gibi doğurdum
Anlamsız sayıları sayıklayıp kendimden geçerken

Büyülü ormanın ortasındaydım uyandığım da
Bitmeyen bir rüyanın içine gömdüm gördüklerimi
Yusuf yorumlasın diye
Oysa Yusuf kuyunun dibinde
Zifiri karanlıkta
Kurumuş derimle hızla daraldı boşluk

On beş gün bekledi aklımın bir köşesinde
Alaattin'in lambasındaki cin
Babam hiç masal anlatmamıştı, masaldaydım bir hayalin
içinde
Karanlık köşeler daha az karanlık
Cinayet işleyeceğimi sandı şair(im)
Hatrasını arar gibi maziden daha çok sevdi beni
Bir şiir yazdı
Bu şiiri yazdı
Kırık dizkapağım da acının esrarı yok oldu

Şimdi çemberin dışındayım, on binlerce yıldız asılı
Tadını çıkarmak istiyorum gökyüzünün

LEKE

Silik bir hatıra, orada duruyor:
Sisler içinde, lekeli bir yataкта
-ürkek ve şaşkın-
Ve kötülükle tanıştım
Kaç yaşındayım?
Alfabeyi bilmiyorum henüz, saymayı belki
Bedenim ufak, yüreğim kuş gibi
Kendi ağlamaklı sesim: kulaklarımda.
Yapma diyorum, yapma acıyor

Yapma, yapma, yapma çok acıyor
Bu korkunç evden kaçmalı, o pis elleri öldürmeli,
Bu aciz bedeni yıkamalı yıkamalı yıkamalı

Bu acıyı inkâr etmeli.

*

Bir yaz akşamı; dut ağacının dallarını okşayan serinlik
Gergin saç diplerime bir şeyler hatırlatıyor olmalı
Anne diyorum, biliyor musun
-bilmiyor-
anne çok acıdı
Sisler dağılmıyor, sular durulmuyor
her şey bulanık, kimse görmüyor beni
Anne bu leke kimin,
Bu leke benim kimliğim mi?

Annem susuyor, bana bakıyor
Elinde Kur'an, dilinde Yasin'in ilk üç ayeti
Gözleri nemli.
Bir bana bir uzaklara bir uzaklara bir bana
Ağlıyor.

Anne beni daha çok yıkamalı.

*

Yadsıdım acıyı ve
Terk etti kalbimi ferahlık,
acımadı ki dedim
Ve omuz silkti dünyaya kızgın yüreğim

Artık kabulü zaruridir
Ey her şeyi görüp de en kör olan,
her şeyi bilip de en kayıtsız kalan,
Bu lekeyi bağrımın tam ortasına mıhlayan
Rab, ya rabb, biliyor musun
-benimki de soru, elbet biliyorsun-
Kalbim çatlıyor acıdan.

Uyan artık, burada bitirelim, paydos
Bu küçük kıza yaraşır bir son ver
Ama ne kötü bir yönetmen ne zalim bir yazıcı
Üstelik gözler de kör ve karınca dolu bedenim
Kötülük, kötülük, hiç ışık yok,
-bu ne biçim kâbus- Kestiiiiiiiik!

Sen de bırak burda beni rabbim
Bir ömür yıkansam da çıkmaz içimden bu kir
Bırak artık, az uzaklara gideyim.
Ben bu lekeden de eskiyim,
Bilirsin -en iyi sen-
ben bu lekenin çok daha öncesiyim.

Özge ÖZGEN

OT

sıyrıklarla uyanıp, acının kalbinde durmak ve kestane şekeri
istemek
tanrı'dan ne zordur

işselleşen bir bilimkurgu filmi
izlenme rekorları kırıyor gövdemde

su olmak istiyorum
sonra susuz kalmak

boşlukta asılı duran o yazıyı
kimse kurtarmıyor

ağdalı cümleler birikiyor
orda burda
aklımdan kaçan ot
parmaklarıma takılıp kalıyor

taşın içinden çiçekler toplayan Heidi
toprağı kazsın diye
bekliyorum

körü sağır eden bir anlayışla
paçalarını sol gözüne kıvrıran bir çakalı
sevdiysem eğer
sıradaki dağ gelsin
tavus kuşuna anlatacaklarım var

uykunun en başında "imla hatası"
diye ayrılan "de"ler
densizlerle kucaklaşmalı

bu bir suç duyurusudur

mümkünse, kimse kimsenin
omurgasına
oturmasın

beni ay'a fırlatın
anamdan doğduğuma pişmanım.

Süreyya ŞAHİN

BİR ŞİİR DAHA

kapı çaldı
sen geldin sandım
sofraya bir şiir daha bıraktım

sonrası malum
masada bekleyen boşluğa baktım
yokluğunun bıçak sırtında dans edişine
her kapı çaldığında
sensizliğin elleri uzandı boynuma
nefes kesik gecelerin kör dişleri kazıdı içimi
ama ben yine de sofraya bir şiir bıraktım
çünkü bayım umut etmeyi senden öğrendim

sen
rüzgârın savurduğu geçmişime armağan
dilimi çözen bulut ve
dokunduğum tek nadide şiirsin

kapı çalıyor yine
sen misin değilsin
değilsen de fark etmez
ben sofraya bir şiir daha bıraktım
çünkü yokluğun başka türlü yaşanmıyor

-ve bayım şiirler soğuduğu zaman
tüm acılar dilsiz
tüm odalar karanlık
aşk ite kopuğa kalıyor-

ve ben her gece
senin için masaya bir şiir daha bıraktım

Mehmet GİRGIN

CAMIN SORUSU

Camın sorusuydu
Madem kıracaktın
Neden ayna yaptın

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.